

Sunt viu, doar trupul are o problemă

Ioan Silvan

Sunt viu, doar trupul are o problemă

Zidiți-mi mormântul la Ciucea-ntre stânci!
Din umbrele dense să-mi face-ți castele,
„prin râpi și gropi adânci”, suind spre ele,
cortegiul poeziei pe brânci,

la cap, Eminescu, lumânarea să-mi țină
oricât de tare îl va fi arzând,
pe Arghezi și Bacovia în grădină
să-i știu jucând cărți, să-i aud râzând,

vreau ca Enescu să-mi compună o doină,
baladă sau odă, cu Goga de față,
s-o ascult în tăcere cu ochii închiși,
știind că ideea asta-i răsfăț...

Minulescu urmând să-mi aducă,
din ceruri, ofrande la ușă,
„mai multe vase vechi de Saxa” cu cenușă
prin timpul ce-n brațe ne-apucă...

Topârceanu, la cruce-mi să-și lase
geamantanul, căci moartea e-n toi,
când storurile criptei sunt trase
chiriașii Baladei de Apoi
cer cu temei, ca bufnița casei,

„La lilieci” când începe vânatul,
lui Sorescu să-i cruțe oftatul,
iar celui ce este pursânge-ntre noi,
„cu razele ei albe, Luna...”
să îi dea iubire-napoi.